

Tévégi bemutató volt a Komáromi Jókai Színházban; kellemes, játékos, tehát élvezhető előadást láttunk

Az ördög nem alszik, a néző felébred...

Nem mondok újat, csak fontosat, ha azt állítom, hogy a színházcsinálás is mesterség. Szakmai ismeretek sokaságának birtokában, pontosan adagolt jelek rendszere.

KISS PÉNTEK JÓZSEF

Tudatos alkotómunka. Ugyanakkor elengedhetetlen eleme, része, követelménye az az érzelmi tényező, amelyet a szereppel való azonosulásnak szokás nevezni. Az, amit – a dramaturgiai elképzelés (Lőkös Ildikó, Görög László) tisztázása után, rendező (Görög László m. v., Jászai Mari-díjas) szakszerű és átgondolt irányítása mellett, magukra öltve a kosztümtervező (Gadus Erika m. v.) által megálmodott ruhákat, belakva a cselekmény hangulatát segítő díszletet (Cziegler Balázs m. v.), vagy színpadi teret –, csakis a színész tud hozzátenni az előadáshoz. Azzal, ahogy értelmezi és interpretálja a szerző (Vaszary Gábor) által megírt dialógusokat és monológokat, elénekli a zeneszerző (Fényes Szabolcs) és a dalszövegíró (Szenes Iván) által megírt dalokat, amelyeket a zenei vezető – korrepetitor (Pálinkás Andrásy Zsuzsanna) tanítja és gyakorolja be az előadáshoz. Szükség esetén eltáncolja a koreo-

gráfus kitalálta mozgáskombinációkat (Fekete Miklós m. v.) Ez az az elengedhetetlen követelmény, amelynek hiányában semmit sem hisz el a néző, semmi sem lesz színházilag igazi; vagyis katarzisz sem várható. De még kellemesen elandallító színházi élmény sem.

Nos, a 2011. február 18-án, Komáromban bemutatott előadásban ezek az alapvető feltételek jószerivel együtt vannak, így annyit bizton állíthatunk, hogy kellemes, játékos, tehát élvezhető játékot látunk. De csak miután az előadás arányaihoz képest túlságosan hosszú sikeredett expozíciós részből sikerült felébredni bennünket. Ez a momentum pedig nem más, mint a barátok és barátnők frenetikus mulatságos belépője. Minden egyes jelenetük kész felüldülés. Okosan mértéktartó felülnézetből kezelik az ábrázolt karaktereket. Könnyed játékos-sággal mutatnak fel pontosan megfogalmazott sorsokat. Közülük is kiemelkedik Bandor Éva, Jászai Mari-díjas (Erzi), aki eredetisége, tudatos szerep- és jelenetépítő talentuma mellett, magával ragadó humorával bravúrja az előadásnak. Nagy öröm volt számomra más szerepkörben látni Molnár Xéniát (Klári), akinek személyisége, hangja, színészi gondolkodásának és szerepépítésének ereje

Tar Renáta, Dráfi Mátyás és Hajdú László (Dömötör Ede felvétele)

még számos jelentős szerepformálás lehetőségét rejt magában. Bízom benne, hogy a színház vezetése is észreveszi ezt és kamatoztatja majd, hiszen személyében most mintha megint egy új arccal gazdagodna a társulat. S ezt a lehetőséget nem kihasználni (ráadásul „önerőből”) egyenesen pazarlás lenne. Szintén ugyanez a helyzet Bernáth Tamással (László) is. Játéka könnyed, kellemes és pontos volt. Meggyőződésem és tapasztalatom is, hogy egy-egy társulatban olykor/gyakran indokolatlan és igazságtalan beskatulyázások okán az érzelmi ráhatás miatt színészkarierek tör-

nek derékba, művészsorsok kerülnek mellékpályára, nézők egész serege fosztatik meg egy sereg jó alakítástól, miközben kevésbé markáns tehetséggel bírók sorra játsszák a jó szerepeket. A fiatal barátnők és barátok társaságát gazdagítja Ollé Erik, Holocsy Katalin és Olasz István Miklós, Mici és Tibor megformálásával. Alakításaikkal szemben nincs és nem is lehet különösebb kifogásunk, mindössze arról lehet beszélni, hogy az ő szerepeikben jóval kevesebb karikírozási lehetőség rejlik. Ami eljátszható és az ízlésség határain belül kivitelezhető, az jelen van játéukban.

Sokszor előfordult már, hogy megkérdeztek tőlem, mit jelent az m. v. rövidítés a művészek neve mellett a színlapon. A megoldás: mint vendég. Na, de most magam is gondban voltam. Az EJI-díjasság, megvallo- lom, számomra sem volt tisztázott fogalom. Na, de mire való az internet? Tehát: az EJI-ösztöndíjas művész nem más, mint az Előadóművészi Jogvédő Iroda ösztöndíját élvező/elnyert művész. További részletek az interneten. Mindezt tisztázva, Majorfalvi Bálint EJI-ösztöndíjas (Fülöp, inas) játékában ugyanaz a kellemesen mértéktartó felülnézetben történő karakterformálás figyelhető meg, amire a fentebb említett művészek is felépítették alakításaikat. Azt is meg merem kockáztatni, hogy maguk keresték, és kisebb-nagyobb sikerrel meg is találták azokat a pontokat, amelyek segítségével tudatosan felépítették a karikírozott, mégis a realiztikus, hús-vér emberi jelenlétet sugalló illúziót. A színészi játékbéli stílusváltást/törést igazából Tóth Tibor (Viktor), Fabó Tibor Jászai Mari-díjas (Gergely, ügyvéd), Tar Renáta EJI-ösztöndíjas (Éva, unokahúg), Hajdú László (Péter, unokaöcs), de főleg Dráfi Mátyás Jászai Mari-díjas (Gróf Boroghy Gedeon) játékfelfogása jelentette. Alapjában véve nem szakmailag korrekt és ízlé-

ses játéukban kell keresni a törés okait, hanem magában a játékfelfogásban, az általuk megformált figura felépítésének stílusjegyeiben. Olyasmí ez, mintha nem ugyanazt a rendezői-dramaturgiai elképzelést valószínűsítanák meg, mint a többiek. Lehet ez egy koncepció, gondolat először, hiszen a színház eleve egy eklektikus műfaj, és ha a látszólag kuszáknak tűnő jelek és jelzések belső rendet követnek, akkor az egymáshoz nem illő dolgok egyszer csak harmóniává simulnak. Esetünkben ez a harmónia nem történt meg. Mindemellett fontos színházi alkalom, ha úgy tetszik, szakmai esemény, Dráfi Mátyást látni a Jókai Színház színpadán. Stílusosan fogalmazva, mondhatni, kibőjtöltük. Ritka tehetsége már rég kiteljesedett, s az évek múltával változott is ugyan a külső, de a belbecs ugyanazzal a fényel, ugyanolyan ragyogással izzik fel a reflektorok fényében. És ez a legfontosabb. Talán még a koncepcióbeli elhallásoknál is fontosabb: a színész-ember belefeledkező, mégis tudatos kitárukozása, hogy mi, a nézők jól érezzük magunkat.

Ami a legfontosabb: ez meg is történt. Kellemes, jó hangulatú színházi este volt. Szórakoztató. Ez a darab pedig, semmilyen színpadi megvalósításban nem vállalkozhat ennél többre.

Újszó 04. évfolyam 96. szám 8. oldal 2011. február 25. péntek